

(0/38)

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoci)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

Després de la sega

—La cullita de la Solidaritat ha sigut espléndida. ¡Mireu quina garba més hermosa portó al Congrés!

S'ha dit que l'actitud rebelde de 'n Moret està apoyada per altas influències. Els que tal afirman, creuen que ni ell, ni en Montero Ríos s'haurien atrevit á abstenerse de prendre part en les eleccions de senadors ni à amenassar ab el retrament, sino confessin ab algú que 'ls guardés las espatllas y que 'ls hi ha fet certa classe de ofertes, que de ferse efectives, ens retornarien als temps aquells en que les girades de truyta s'efectuavan mitjançant un cop de forsa.

Per efecte, se parla com de una cosa planera de la disolució de les Corts, y de que's confiará als liberals l'elaboració de vinas de novas, donantios totas les facultats pera que pugui treurelas, á gust d'ells y de lo que representan, atropellantho tot. Especialment per lo que respecta á Catalunya no's vol consentir ja may més, que pugui enviar al Parlament la casi totalitat de la seva representació de caràcter resoltament anti-dinàstic.

Pero á nosaltres se 'ns figura qu' es ja avuy massa tart per acometre certa classe de aventuras. Lo qu'està succeixint es fill dels errors y dels abusos de un règim ja agotat, y que no podrà enfortirse multiplicant els abusos y 'ls errors mateixos que han ocasionat la seva ruïna.

Catalunya està deserta y al seu exemple se va desvetllant el país, cada dia més resolt á secundar la seva acció redemptora. La desesperació y 'l frenesi de que donan probas els que se senten més amenassats, es una demostració palpable de la intensitat y trascendència del gran moviment català. Es evident, evidentíssim, que lo que no pogué conseguir, en son temps, la Unió nacional, per falta de orientació política, y lo que no pogué alcansar més tard la Unió republicana per excés d'exclusivisme, està á punt de lograrlo el poble mateix, per haver acertat en l'adopció de l'amplia fórmula de la Solidaritat.

Cada dia va essent aqueixa fórmula millor compresa y més ben sentida en totes las regions espanyolas. A las desatinadas campanys de una part de la premsa rotativa de Madrid han començat a respondre 'ls periódics de las provincias, ab seny reflexiu y perfecte coneixement de la qüestió. Y á Madrid mateix escriptors tan notables y independents com l'Alfred Calderón fan l'elogi de la Solidaritat, presentantla com l'única medi de conseguir la redempció d'Espanya.

Per fi s'ha justicia al patriotisme català. Ja la malvada llegenda del separatisme se va desvanecient y las bavaradas del odi s'evaporan, pera donar lloc á una sincera admiració á las virtuts cívicas del nostre poble. Un periòdic diu que Catalunya es el noi gran d'Espanya, y recomana que tots els altres fills se posin al nostre costat, pera salvar á la mare patria de las tropelias dels mals administradors. Unida l'hem de veure á tota la família espanyola, y la expulsió dels que han fet la desgracia de la casa, serà obra de un instant.

Els ciudaners que odian á 'n en Salmerón, y que voldrían amagar els seus éxits extraordinaris, no tenen esperà, y anticipantse á la reunió de l'Assemblea de Unió republicana, n'han convocada á Madrid una pel seu compte, ahont se proposan desbarrar sense tò ni só. D'això n'hi ha un procediment democràtic. Ben clarament revelan ab las seves precipitacions la desconfiança que 'ls inspira la reunió magna del partit; y aqueixa desconfiança es ben fundada, porque 'que de solit y positiu podrán oposar á l'obra magnífica del gran apóstol, que traballant per la patria, porta á las Corts una nutrida representació republicana y l'adhesió de una gran part del país extensiva á totes las classes socials? Hi ha comparacions que no poden afrontar.

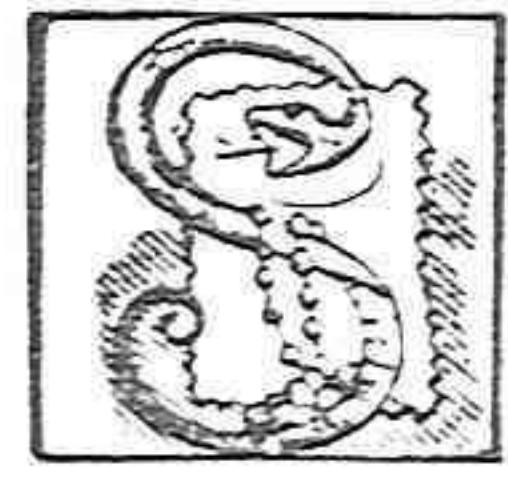
Per això volen anar sols. Pero sols van y sols se quedarán.

Els hi succeixrà exactament lo mateix que al lerrouxisme á Barcelona. Bé gallegava l'emperador de tenirho tot: els centres del partit, la junta municipal del partit; la representació enterà y verdadera del partit; però, vingueren las eleccions, y resultà que no'n tenia més que l'armatosta. L'ànima del partit estava encarnada en la Solidaritat. Per això fins contant ab l'apoyo decidit dels monàrquics no logrà enviar á las Corts un sol diputat, ni un sol senador per Catalunya, mentre els republicans de la Solidaritat hi envièm 18 diputats que probablement s'elevaran á 21, y 5 senadors, xifra que may havia alcancat el partit republicà de Catalunya. Per això la que un dia sigue majoritària del Ajuntament de Barcelona, s'ha convertit en una ridícula patuleya en plena descomposició.

Lo mateix succeixrà en lo restant d'Espanya. Ja per res se necessitan els baladres, els díscols, els perturbadors, els negatius, els devoradors de prestigis republicans. S'està efectuant una gran depuració, y ells son l'escoria, que tot lo més podrá servir de graba en el camí que ha de recorre el carro triomfant de la República.

PEP BULLANGA

El contrast

I la Solidaritat catalana ha fet un camí tan asombrosament ràpid, se deu en primer terme á la conducta desatentada dels seus enemicos, que volgientla contenir l'han empentada. Ja diu el refrà que 'n' aquells a qui Deu vol perdre, de primer els fa perdre 'l seny.

Res més important que una simple negació: de res serveix criticar; pera convence, es precis construir.—Juli Payot.

Homes sense seny els provocadors dels successos del 25 de novembre de 1905, que tingueren el privilegi de unir en un mateix sentiment de indignació y de protesta á tots els catalans.

Gobrins sense seny els qu' en lloc de fer justicia á un poble ofès y agraviat, li aplicaren per tot consol la suspensió de las garantías constitucionals, seguida de la Ley de jurisdicciones, que per lo que fa referencia al dret d'escriure, significa la supresió ab caràcter permanent de aquellas prehendas garantías.

Polítichs sense seny els que conferiren á una taya desenfrenada la patriótica missió de oposarse al moviment de Catalunya per medi de l'amenassa, del atentat y del terror.

Periodistas sense seny els atiadores d'odis contra Catalunya, els sembradors de improprietat y calumnias contra la Solidaritat catalana, els atropelladores de la veritat y la justicia, els condensadors de una atmósfera irrespirable de suspicacias y maldats.

Pero á tots ha respond el poble català ab la més imperturbable serenitat, usant els medis qu' emplean els pobles forts y conscientes; valentes del sufragi, pera deixar ben sentada l'expressió de la seva voluntat soberana.

Catalunya ha copat la casi total representació parlamentaria del Congrés, y l'entera representació parlamentaria del Senat. Son els seus representants legítims, y no 'ls imposats pel caciquisme al servei de las oligarquías imperantes, els que 's disponen á anar a las Corts, revestits de una autoritat incontrastable.

* *

Y c'om contrasta aquest brillant esclat de política nova ab la desfeta de la vella y corcada política dels monàrquics! Quina sanitat aquí, y quina corrupció enfosal! A Catalunya, quins resplandors de voluntat triomfant, y fora de Catalunya quin baf de descomposició denigrant y oprobiosa!

Els 40 diputats y 'ls 14 senadors de la Solidaritat catalana, restats al patrimoni del poder executiu, distribuïdor d'actas, han produït de primer an tuvi la ruptura entre 'ls dos partits del torn pacífich. En Maura no ha pogut satisfacer las pretensions de 'n Moret; no s'ha vist ab cor de mermar la seva representació, desayant als seus amics per afavorir als amics del capitol liberal. Y tot se n'ha anat al diable.

A la vista del pùblic s'han esqueixat els vels del pudor polítich y s'ha practicat un asquerós regateig de aquelles actas que no pertanyen als governants, sino als electors. Tothom ho sabia que suplantaven la voluntat nacional; pero ningú 'ls creya capassos de revelarlo en una forma tan naturalista, davant del país enter. En Salmerón ha calificat las seves baralles d'expectacle inmund. Y aquesta taca de vilipendi ja no se la treuarán may més de sobre.

Ben clarament acaba de demostrarre: ni l'un ni l'altre partit contan ab l'apoyo del país. Tots dos viuen entregats á una ficció perniciosa. Tant sols gobernant, tant sola posseint els ressorts del poder, arriban á crearse en els cossos deliberants aquelles majorias, de las quals s'ha dit en diverses ocasions qu'era avanta deshortada que nascudes, y que ab els gobrins que las forman, son la desgracia de la nació.

El partit que cau ha de mendicar del partit que puja un número d'actas que li permeti simular una oposició conviuguda, de pura farsa. Y així, durant anys y més anys han vingut estant á la reciprocitat. Era això ni tan sisquera suportable?

* *

La Solidaritat catalana acudint directament al cos electoral y rebent d'ell una adhesió y una confiança may vistas á Espanya, ha tirat al diable 'l tripijoch dels partits dinàstics. El pacte del Pardo que da definitivament romput. Y encare qu' en Moret rectificà el seu acord de abstenció y la seva amenassa de retrament; encare que resignat ab la seva sort tornés á las Corts, acollent á las exigencies de 'n Maura, ja ningú 'fa cas de la comedia que 's proposa representar: tothom veu els cordillets que mouhen els fantoxes y tothom està cansat de farsas.

De oposició verdadera, real y efectiva no 'n hi ha més que una, la que ha engendrat Catalunya, y que Catalunya 's proposa sostener, pera que serveixi d'exemple y de mirall á Espanya entera. Una oposició que no pot claudicar, perque encarna l'esperit del poble, y vol ferse intérprete fidel de las seves aspiracions.

Ella es la llum davant de la sombra. Ella es la pureza davant de la corrupció. Ella es la seguretat y la fermesa davant de las vacilacions y las tentacions. Ella es l'energia davant de la debilitat. Ella es la vida davant de la mort.

El contrast resulta feridor y s'imposarà fins als més cegos y obcecats.

Si avants de començar las tasques parlamentaries, si avants de que accioni la Solidaritat catalana en el Parlament, ja ha rebut el vigent règim una ferida tan tremenda, qu' es lo que no 'ns cal esperar pera lo successor, tan bon punt els representants de Catalunya fassin tis de las armas poderoses que 'l poble ha posat en las seves mans?

Hi ha qui creu que avants de que arribi l' hora dels combats supremes, se pendràn certas midas atentatorias als drets parlamentaris. Se parla públicament de sorpresas, dissolucions y cops de forsa.

La forsa!... Avuy no hi ha més forsa que la que radica en la voluntat de la nació.

Y aquesta voluntat està blindada per la serenitat més absoluta, no tenint res que temer, puig conta á favor seu ab la raó y la justicia.

Y vaja que una llarga successió de fets ens està dihent y demonstrant á societat que 'ls que perden el seny ho perden tot.

Catalunya 'l conserva ben clar el seny, y sabrà aclarir l'enteniment del poble espanyol en massa.

P. K.

Els diners de la revolució

Na imprudència de 'n Lerroux va fer públich que de Buenos Ayres va ser girada al Sr. Pi y Suñer de Cetze, la suma de 26,400 francs destinada á treballs revolucionaris.

El Sr. Pi y Suñer ha donat sobre 'ls cas las claras y catògicas explicacions que co-

pièm á continuació:

«Confirmo yo ahora que es verdad que el señor Calzada dió orden al Banco Español del Rosario que, por telegrama, se me entregaran 26,400 francos, los que puso á mi disposición la Société Générale de Cetze, y como había recibido varias cartas del señor Lerroux diciéndome que recibiría para el dinero de América, le pregunté por cuál conducto debía enviarlo, y me contestó por el Crédit Lyonnais de Barcelona.

«Por lo tanto, el dinero depositado en la Société Générale pasó al Crédit Lyonnais, sin tocarme las manos, y llegó perfectamente á su destino, puesto que el señor Lerroux me escribió, en junio de 1905, si no voy equivocado, que había cobrado en Barcelona la cantidad referida.

«Más tarde, encontrándome en Madrid, recibí una carta de mi tío Suñer y Capdevila, de Montevideo, por la que me preguntaba, en nombre de la Asociación Republicana de aquella ciudad, si había entregado el señor Lerroux 40,000 y poco de pesetas, que debían ingresar en el Tesoro de la República.

«Como á mí, particularmente, no me importaba el destino que se daría á aquel dinero, no me creía con el derecho de preguntárselo al señor Lerroux, ni éste había tenido por conveniente darme ninguna clase de explicación.

«Para contestar á mi tío, fuí á ver al señor Salmerón, al que enseñé la carta, manifestándole dicho señor que no solo no había recibido del señor Lerroux dinero de América para el Tesoro de la República, sino que, al contrario, de éste se le había entregado alguna pequeña cantidad para trabajos revolucionarios. Y que si lo quería saber exactamente, me acompañaría á examinar las cuentas en casa del señor Chavarri, tesorero. Y como á mí no me importaba todos estos detalles, suprimí la visita que se me ofrecía.

«En vista de todo esto, escribí á mi tío dándole cuenta de la contestación del señor Salmerón, y añadí que era algo exagerada la cantidad que decían que se había recibido, porque todo lo más que podían representar aquellos francos, reducidos á pesetas, al cambio de entonces, era de 36,000 á 37,000.

«Y por último, le manifesté que ni el señor Calzada, ni nadie de Buenos Aires, me había escrito, ni telegrafido, dándome orden de que aquel dinero ingresara en el Tesoro de la República, y precisamente por ésto, yo no había recibido ninguna clase de indicación, lo entregué al señor Lerroux, no sólo por que éste me lo había pedido, sino porque se habían cruzado, por mi intermedio, varios telegramas cifrados entre dichos dos señores, los cuales, sin duda alguna, tenía yo que suponer que estaban de completo acuerdo.

«Y no tengo más que decir.

Tením, doncs, que 'ls lerroux vén a cobrar aquella suma á espatllas del Sr. Salmerón.

Sabent nosaltres tot això, y encare més: que se l'havia feta girar á nom del seu despeser Sr. Vila, l'invitavam l' setmana passada a donar claras y catògicas explicacions.

Ara veuran lo que ha respond desde *El Progreso*:

Á UNA IMPERTINENCIA

Es cierto lo que dice el señor Pi y Suñer, en carta que publica ayer un periódico local: el señor Lerroux recibió de América una cantidad, por conducto del señor Pi y Suñer, y no fué esa sola.

Los que la enviraren saben por qué y para qué lo hicieron, y en qu' y cómo se invertí. A los demás no les importa nada.

Fué elegido mediador el señor Pi y Suñer, por designación expressa del señor Lerroux, porque el señor Lerroux quisó que fuera él, en cuya discreción confiaba.

Todo lo demás que innecessariamente refiere el señor Pi y Suñer, por lo que al señor Lerroux toca, es absolutamente falso y mintieron los que le informaron.

Nuestro director no ha recibido jamás un sólo céntimo del llamado Tesoro de la República, para ninguna clase de trabajos ó atencions propias. Para los de organización revolucionaria que por su cuenta hizo, le ayudaron amigos personales y políticos que le conocen y hay quien de fe y testimonio de sus trabajos.

Es inútil intentar hacerle resbalar por el camino de las insidias, buscando alguna declaración imprudente que, comprometiendo á terceras personas, le desscredite por ligero y lenguaz. Eso lo hacen solamente los menguados en quienes el odio anula la caballeriosidad y suelta la lengua.

El señor Lerroux dice que recibió el dinero para él y á su discrección entregado.

Y añade que se lo gastó como le dió la gana.

*

No volíam saber res més. En Lerroux confessa qu' es diners que varen ser enviats pera treballs revolucionaris «se los gastó como le dió la gana».

Pregunten nota de aquesta preciosa confessió els qu' encare creuen en la seva aptitud revolucionaria: pregunten nota així mateix els que 'ls han visto prospigar, viure regaladament y plantear un sens fi d' empreses mes o menys reproductivas de carácter mercantil, encare que ab etiqueta republicana.

En Lerroux se gasta 'ls diners que se li confian de la manera que li dona la gana. Ell mateix ho proclama.

Es per això qu' encare no ha donat comptes a's socis que foren de la Fraternidad republicana, mientres aquesta societat estigué establecida en el carrer de Corts. El reglament per el que 's regia vá quedar incomplet: els comptes de ingressos y gastos no van donar-se mai. Es que també en Lerroux se gasta 'ls beneficis socials de la manera que li donava la gana.

Lo mateix està succeixint ab la Casa del Pueblo, societat anònima, subjecta als seus Estatuts y al Còdich de Comers, y quals balansos no s'han fet mai públics y quals comptes no s'han aprobat mai. Apesar de que 'n Lerroux fà ja més de dos anys que ha perdut el dret de dirse'n gerent, ell es qui ho porta tot, pel socorengut sistema de *faig lo que m' dona la gana*.

Això que serà molt revolucionari, segons la seva manera especial d'entendre la Revolució, no té res de bonich, ni de recomenble.

No fora hora ja de que 'ls republicans consti-

tubressin un tribunal compost de personnes serias y desapassionades, pera obrir un judici públic sobre 'ls gatuperis de un polític fracassat, qu' encare qu' estigué con el pié en el estribo, no es just que se 'n vagi de Barcelona, sense donar comptes?

El «Roure» de Girona

—Lo qu' es aquest, ja no fará may més aglans. ¡L' he arrencat d' arrel!

cans copian sense escrúpol dels partits dinàstics, »Sab *El Progreso* qui ho diu això? Le *Courrier Européen*, aquell *Courrier Européen* de qui l' altre dia, faltant alexandrinament á la veritat, assegura que havia condonado con acerba frase la obra de Salmerón.

—Per què la *Gaceta Oficial del Celeste Imperio* no ho copia també això?

—Que potser li sabria greu que 'ls xinos se'n enteressin?

En Demofilo las emprén contra 'ls perturbadors firmants del manifest de Madrid, ab parrafades tan eloquents, com las que copiem á continuació:

—Es que esos manifestantes son menos democràtiques que los reyes!

—Porque siquieras los reyes sinceramente constitucionales dan el poder al que, después de unas elecciones, ha conquistado la mayoría. Ahora bien; Salmerón no sólo ha conquistado la mayoría, sino la totalitat de la opinió republicana, porque todos los diputados republicanos estarán á sus órdenes, aún los federales; y es en ese momento cuando erigéndose en soberanos del partido, los señores del Manifesto le quitan el gobierno.

—¿Qué autoridad puede tener ese desdichado documento en el republicanismo español?

—No hay ni un firmante del Manifesto, ni uno sólo, que tenga representación nacional; á lo más tiene representación local, y esos señores se quieren erigir en árbitros de los diputados y senadores que traen la representación nacional!

—Pero ustedes que no tienen siquiera influjo para conquistar el gobierno de un distrito, ustedes que no son ni diputados ni senadores, ¿con qué derecho pretenden gobernar al partido republicano?

—He ahí lo que cualquier diputado republicano tendrá derecho á contestarles.

Arguments com aquests son dels que no tenen retop.

En els partits polítics no son dignes de consideració 'ls que creïan més, sino 'ls que treballan ab més conestància y ab major profit.

Alfred Calderón ha publicat un notabilíssim article en pró de la Solidaritat.

Confessa llealment que era ell dels que no la veian prou clar; pero ara la sent y la pondera, en una forma tan hermosa y persuasiva, que 'l seu article hauria de donar la volta á Espanya.

L'integerrim periodista, ab el seu article, fill de la convicció y de la maduresa de jutici, ha prestat un gran servei á la causa de la redempcio de la patria.

Tanta llum se va fent en aquesta qüestió, que prompte no quedará ni rastre dels nívols de la pre-ocupació, ni de les bavaradas del odi.

En Claudi Frollo, en un valent article, demostra que la guerra desesperada que fan á la Solidaritat els professionals de la política dinàstica, reconeix per causa la por y l' egoisme.

L'egoisme y la por els mouhen á defensar las posicions que ocupan, y desde las quals están fent la desgracia de la nació.

— Claudi Frollo termina el seu alegat ab els següents párrafos:

— De todas estas cosas no se ha enterado la majoria de Espanya, pero se va enterando. Esas comarcas que no conocen á sus diputados, que ignoran quienes son y de donde han salido, es preciso que aprenen en el movimiento de los catalanes, á adquirir fuerza, independencia, personalidad y dignidad.

— Es preciso que, cada uno en su rincón, se entere de lo que vale ser autònomo.

Ja veurán com prompte la causa solidaria tindrà tants defensors fora de Catalunya com dintre de la nostra mateixa regió.

La veritat sempre sura.

Els tractes y contractes tinguts per certs capitostos carlins de la província de Tarragona, al objecte d'afavorir la elecció de alguns senadors caciquistas, son dignes de la més enèrgica reprobació.

No té dubix que 'l marqués de Tamarit, que devà la Solidaritat catalana la seva acta de diputat á Corts, alenté aquella deslealtat.

Afortunadament la majoria dels compromissaris els passaren per ull, demostrant que sigui qui sigui

que á la Solidaritat pertanyi, vé obligat á fer bondat de la bona.

S'han acabat per sempre més las malas manyas de la política caciquista. La riuhada popular es prou potenta, per endurse'n en la seva corrent tota la farda.

Bona resposta la donada per en Salmerón als periodistes rotatius que l' amohninavan demanantli explicacions sobre *Solidaritat catalana*.

—Es que no han llegit els discursos pronunciats á Catalunya? ¿Es que no s'han enterat de la declaració-programma llegida en el meeting del Tívoli?

Aquí tenen uns periodistes que no saben res, per que de res s'enteren en el seu temps degut. Si pregoneran las corrents que han donat vida poderosa á la Solidaritat, també ells hauran d'europeisar-se, fent el periodisme á la moderna. O això, ó plegar el ram, perque ja tothom n'está cansat de lleugeresses y apassionaments.

POBLA DE MAFUMET, 30 de abril

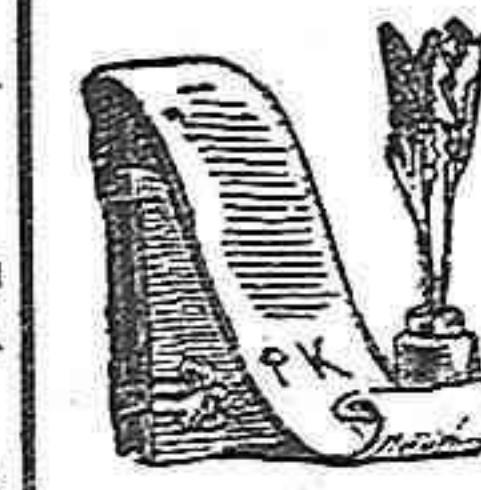
Els monàrquics de aquest poble estan que trinan pel motiu d'haver perdut.

El nostre monterilla va valders de tots els medis, fins dels més reprobables, al extrem d'amenaçar á un obrer ab despider al seu fill si no votava per ell; però á última hora, quan se veuva per perdut, al presentar-se els electors els hi digué en tò jesusficht: —No caldrà la molestia de votar; com que 'm penso que tots voldreu lo mateix... Demostrant aixòs que ja la lluita no l'interessava.

El nostre monterilla fa com aquella guineu que quan no las podia haver deya que eran verdades.

SECCIO OBRERA

BEBEL EN CONTRA DE UNA TEORIA D' HERVÉ

INGÚ ignora el moviment antimilitarista que's nota en alguns punts del extranger, y á fi de conéixer la opinió del socialisme marxista sobre tan important tema, ha sigut preguntat ó interviuat Mr. Bebel, capdill del socialisme alemany, qui ha emès els següents conceptes, segons traduixeo de *La Dépêche*, de Tolosa:

—Las ideas y la propaganda antimilitarista de Mr. Hervé son, pel socialisme democràtic alemany, impossibles. El socialisme democràtic alemany es l'adversari declarat del sistema militar present; pero també considera que una organització militar es necessaria en els Estats actualment existents.

—Mentre totas las nacions civilitzades no estableixin las convencions y las institucions que faquin de una vegada impossibles las guerras; mentre existexi el temor y aqueixas guerras siguin possibles «tota nació» deu possuir una organització militar suficient per resistir una guerra agressiva y defensar son propi territori contra las invasions del enemic.

—Si'l socialisme democràtic alemany apoya totes aquelles iniciatives leals ó generosas que tendeixen á evitar la guerra y assegurar la pau, com per exemple, la organització de tribunals internacionals d' arbitraje subjectant á un comitè reglament els conflictes entre 'ls diferents Estats, també considera, no obstant, la organització militar com indispensable, mentres subsisteixin las probabilitats d'una guerra.

—Es per aquesta raó que 'l socialisme-democràtic alemany inscriu en son programa: 1. Educació propria per fer á tots els ciutadans aptes pel servei militar. 2. Substitució de las milícias als exèrcits permanentes.

—Per consegüent, si un membre del partit socialista alemany, propagueu ideas y reivindicacions semblants á las que defensa Hervé, estaría en el dret de preguntarse, en virtut del programa del partit socialista: Aquest membre ¿perteneix encara al partit? El partit no pot admetre una propaganda que tan obertament s'oposa al seu programa, que occasione al partit graves perjudicis y quale exigençias, donat l'actual estat de cosas, son irrealsibles, doncs que resultan contraries al interès mateix de nostre propi país.

Ja veuen, donchs, com no tenen motiu per alarmar els patriotas, del desenrròtillo que va prenen el socialisme. Podrà haverhi en ell, com succeeix especialment en països de manifesta inicultura, individus que's passan la vida fent el Quixot ridiculment; pero els obrers que pensan, els fills del treball que saben ferse cárrec de la realitat de la vida, els homes que, com el digne Bebel, no son sombra-truytas y 'l treballar per la emancipació del proletariat universal comprenen que no es obra de un dia, ni de una generació, ni está en la ma de un poble operar el miracle de fer desaparéixer las fronteres, saben y afirman que en tant els Estats subsisteixin l'exèrcit es una necessitat humana. ¿Que 'ls Estats son coseos convencionals inventats per la burgesia? Ja ho sabém; però també sabém qu' es una trista ilusió trassar plans químiches, que á res prácticament conduheixen, com aixòs mateix sabém qu' es una dolorosa veritat la gran diferencia de sentiments, de aspiracions, de energies y de cultura entre 'ls naturals dels diversos països que poblen la terra.

No es aquesta la oportunitat per extender's en consideracions sobre tan vidriós tema; pero obrers com som, ens dol veure á germans nostres encatenats en teories impossibles, que mentre permaneixen embadocats en elles descuidan conquistas emancipadoras de major facilitat. Es temps perdut pensar avuy en la abolició del exèrcit, com ho es considerar qu'en la politica està la substancialitat de las nostres aspiracions: ni aquell deixarà d'existir mentre se pugui temer usurpacions de territori, ni la propietat privada, origen dels grans trastorns, desapareixerà per obra y gracia de la exclusiva ac-

ció politica. La base de nosaltres reivindicacions està en la unió internacional de classe; en la cultura proletaria, avuy, per desgracia, vergonyosament defecuosa y en intervenir directament en totes aquellas qüestions de caràcter públic que constitueixen la vida en tot el seu explendor: l'art, la ciència y la política, procurant que aquesta passi á ser de principal à secundaria y sigui la economia social la que armonisi el desequilibri monstruós entre explotadors y explotats, entre ricas y pobres.

Voldriam veure als nostres obrers formar en las filas del socialisme y que inspirin en las sensatas pràcticas dels grans patricis Bebel, Jaurés, Vandervelde y tants altres, entenguessin que 'l radicalisme en las idees no consisteix en demandar desesperadament determinades solucions, sino en fer que aqueixas solucions resultin viables per la nostra se renit al formularias y per la justesa relativa que permet la marxa del progrés á través dels temps.

N. BAS Y SOCIAS.

La sortida del Sol

AVANTS se deya: —Salga el Sol por Antequera! —Pero en lo successiu se dirà: —Salga el Sol por Guadalajara! —Per que per Guadalajara ha sortit, ó l' han fet sortir.

—Qui? Segons *El Progreso*, en Calixto Rodríguez y els republicans d'aquella província. —Els republicans de Guadalajara! —Deixant apart el recò de Molina de Aragón, ¿des de quan se contan allí republicans ab forsa suficient pera treure un senador? Perque ja sabrán que pera guanyar actas senatorials no bastan els republicans del pilot, sino que son necessaris majors contribuents, regidors, diputats provincials, es á dir un sufragi escullit, privilegiat. —Y es que á Guadalajara, repentinament, ha fet uns progressos tan grans la idea republicana?

Siguem justos y atribuïm el miracle á qui 'l ha fet. L'autor d'aqueixa prodigiosa sortida de Sol es en Romanones, l'amich íntim d'en Lerroux y de la monarquia. —Quin honor pel prohom català!

Al veure que á Barcelona havia sigut venut, l'han escullit els monàrquics, per dos motius:

Primer: perque vagí al Senat á ampliar las sevas elucubracions d'*El Liberal*, de Barcelona. Necesitan un català que's presti á fer la contra al moviment de Catalunya, abocant una ratxada de sofismas, y el Sr. Sol y Ortega's presta á desempenyar aquest paper tan airoso.

Y segon: perque interveningui en las dissensions y discordias de la Unió republicana en contra del insignie Salmerón. S'han format la ilusió de matar al gran apòstol d'una soleyada. Pero ja fa temps que aquest Sol ha perdut tota la forsa.

Els que abominan y malparlan de la Solidaritat catalana, conjunció honrosíssima formada al calor del esperit públic, no tenen cap reparo en constituir la solidaritat ab els monàrquics, formada al foc del odi y del despit.

No li bastava al Sr. Sol y Ortega haverse fet company d'en Lerroux, ab qui va unir-se en monarquic-coubinatge: li era menester acompanyar-se ab en Romanones, en odi á Catalunya y á n' en Salmerón. No hi ha res que cegui tant com el despit.

El Sr. Sol y Ortega podrà compensar-se del menyspreu dels republicans de Catalunya ab els aplausos que li tributarán els homes de las oligarquias monàrquicas.

Victima d'un destí implacable, quan va caure no's va saber aclarir y está fatalment condemnat á arrosegarsse.

P. DEL O.

Parlan els mestres

El dialech té llocoll allá baix, en el llocoll ahont van els vius quan, per qualsevol motiu, deixan de viure. Son els dos personatges qu' enraixonen en Sagasta y en Romero Robledo.

—Ja sabeu, Viejo pastor, lo qu' està passant á Espanya?

—Ay, Paco! N' estich tan tip d'aquella colla de sàtrapas, que may ne pregunta res.

—Pues, hoy iquína pastaderia! Ara mateix m' han portat la noticia.

—¿Quif?

—El cadavre d'un cessant que ahí á la nit va morirse prop de Málaga, vensut pels remordiments que li causava la gana.

—Y be; ¿qué ha passat? Veyám.

—Una cosa nova, extraña.

En Maurs... jús en recordar!

—Ja ho crech! No'n coneix pas d' altre.

—Donchs en Maurs, qu' es qui avuy porta el timó de la barca,

ha renyit ab en Moret en forma tan ordinaria,

que tot bitxo s' ha enterat de las verdaderas causes que han portat el rompiment.

—¿Y quinhas han sigut?

—Actas.

A la quinta en Segimon ne tenia demandadas unes trenta pel Senat; mes com avuy van escassar, en Maurs li ha fet el sort...

y ja la tenim armada.

En Moret ha dit cià y net que si'l Gobern no li dava els senyors de costüm plegava y se'n 'nava á casa.

Don Anton li ha replicat ab una mala paraula,

l' altre ha volgit fe'l valent per no desscreditar-se davant dels quatre babus que 'l tenen per un cap padre,

y sense respecte á res, sense volgut recordar-se de que la roba molt bruta es precisa rentarla á casa,

ho han descubert tot, tot, tot!

Que 'l sufragi es una farsa.

que á las Corts únicament hi van els de la llopada, que 'ls comicis son un joch de compares y comparses y que las investiduras d'avi ó pare de la patria solen squí repartir-se com qui reparteix medallas, ó bitllets per anà als toros ó pastilles ensucradas.

—En efecte, amich Romero, la disputa es l'smentable; pero hi trobo un punt obscuro. Haven dit que avuy las actas escassejan.

—¡Vaya! Y molt.

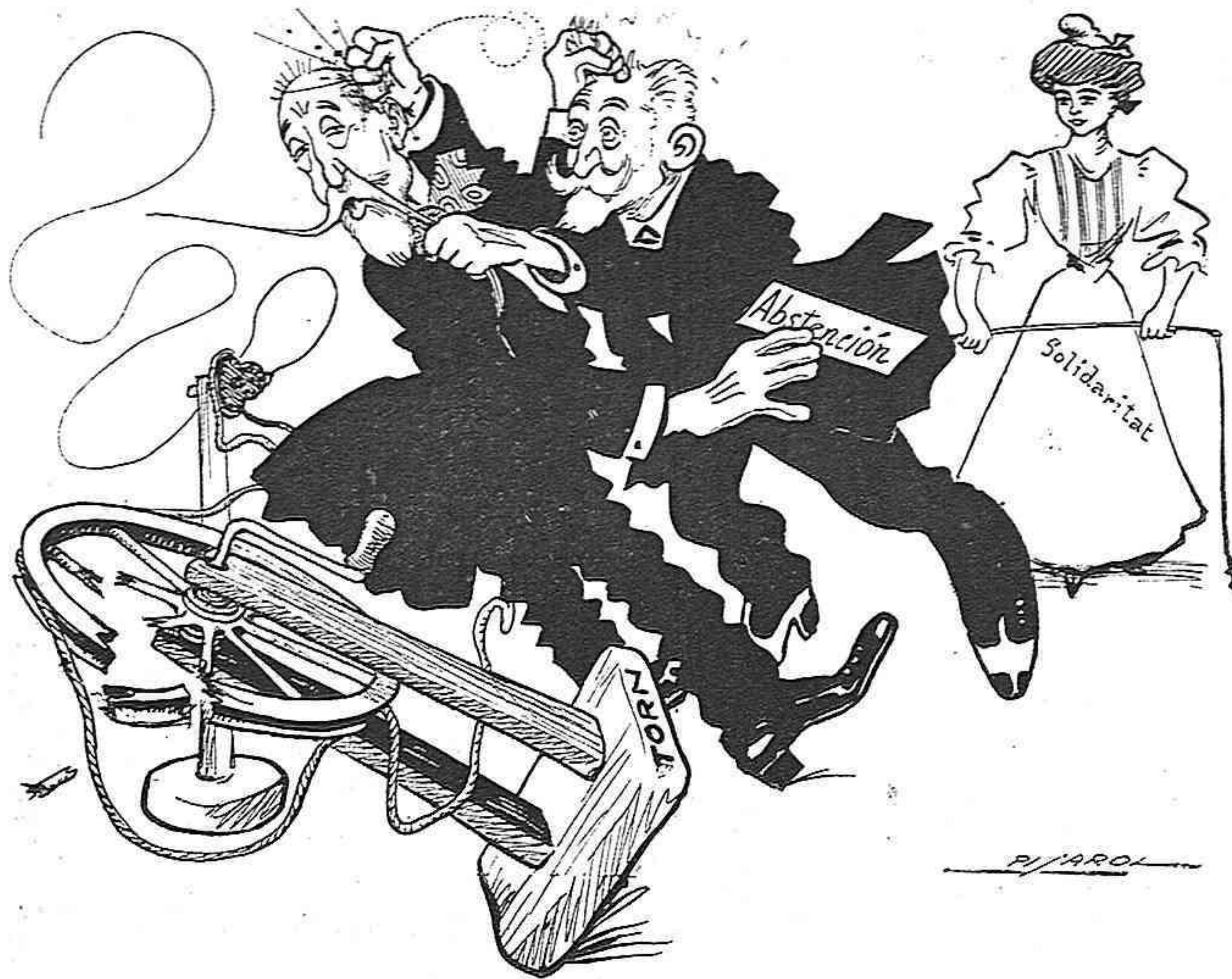
—Per quin motiu? No passava pas això en els nostres temps...

—Aquí està tota la gracia.

—Saberá qu' es deixó?

A una espèc d'aliança que han format els electors de la terra catalana, mercés á la qual, pareix

Pláticas de familia

Ab motiu de la repartició d' actas de senadors, en Maura y en Moret s' han agafat. Y aquí tenen les conseqüències: el torn s' ha romput.

Y que no s' hi entretengui gayre en formular aquesta protesta, perque, á més dels referits periódics americans y francesos, aviat se'n publicaran altres—el trust ho sab tot—á Berlín, á Moscou y á la Coninxinxina, y, naturalment, serà precis que torni á protestar, doncha, ja es cosa resolta, no s' mourà una fulla en els dos hemisferis que no s' exigeixi á la Solidaritat la corresponent protesta.

Un altre deber de la Solidaritat es rompre las amarras. ¿De quinás amarras se tracta? De las que uneixen á la Solidaritat—diu el trust—ab certas agrupacions residents al extranger.

Veritat es que aquestes amarras la Solidaritat no les veu, ni sab ahont son, ni existeixen més que en la fantasia del trust... Tant se val: s' han de tallar, s' han de rompre, s' han d' ensenyar al món desfetas, trenacades... encara que no existeixin.

¿No es el trust el qui ho vol?... ¿Per qué, doncha, la Solidaritat ha de rebelarse contra las ordres del trust?

* *

Tal es la situació creada avuy al voltant de la Solidaritat per obra y gracia del infatigable tercetto madileny.

Afortunadament, las Corts están á punt d' obrir-se y el grotesch castell de falsecats, suspicacias y tonterias ab tant carinyo edificat sobre l' arena de la passió, caurá desde l' primer moment.

La alenada honrada y pura de la Solidaritat bastarà per arrunarla.

FANTÁSTICH

L el marqués de Baztán va gastarse trenta set mil duros en el districte de la Seo d' Urgell, y's va quedar sense acta.

Vels'hi aquí una bonica suma.

Pero el marqués de Baztán té un sogre que no li vé d' aquí... un sogre molt Cayo, considerat com el Rey dels estampilladors.

Y quan se té un sogre així, tot se vessa.

No hi ha res que m' agradi tant com l' abstenció dels liberals dinàstics.

Aquest es el camí que han de seguir.

El dia que s' abstinguin d' intervenir totalment en la política nacional, haurán satisfet els desitjos del país.

Encare que, si no ho fan ells de bon grat, el país els hi obligará per forsa.

La Xina s' desperta, la Xina ansia entrar resoltament en la moderna civilisació.

Y pera alcansarho, s' acaba d' establir la enseñanza obligatoria, castigantse als pares que en el terme d' un any no compleixin aquest precepte.

Ja veurán com Espanya será l' únic país del món que, en materia d' instrucció, quedará per sota del nivell dels xinos.

L' altre dia en Lerroux ho deya ben clar. Encare que l' Sr. Salmerón renueixi l' Assamblea, ell no consentirà que hi prenguin part alguns dels diputats republicans que han sigut elegits á Catalunya.

Desde qu' en Lerroux, reventat pel sufragi, ha deixat de ser emperador, vol exercir de Papa, donant y anuliant patents de republicanisme.

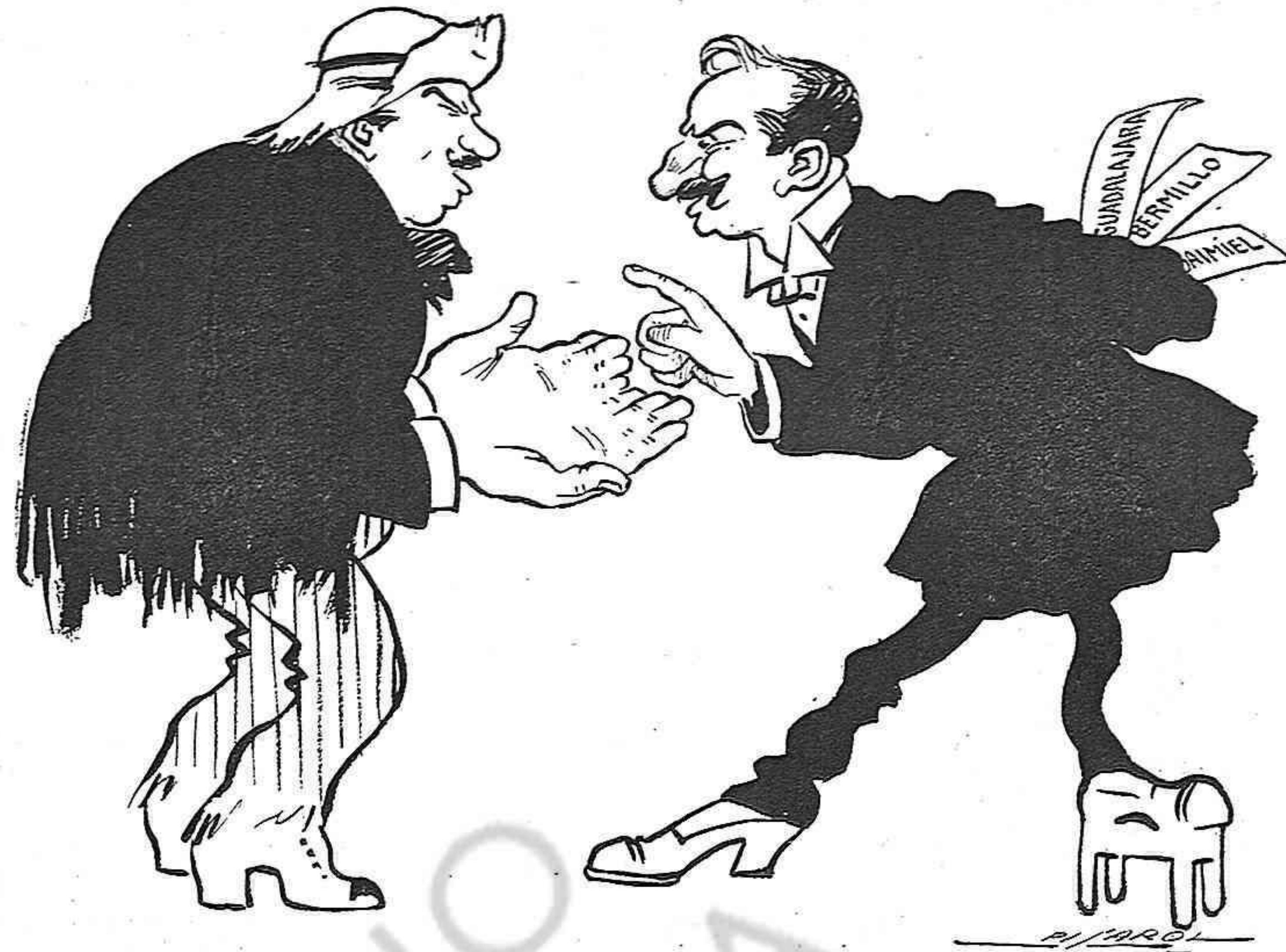
Es un home terrible. Si, seyyors, es un home terriblement ridicul.

No ns ha sorprès l' acta de senador concedida al Sr. Sol y Ortega pels elements d' en Romanones.

L' actual company d' en Lerroux sempre ha sigut amich de caciquejar.

Ho feya en temps d' en Rius y Taulet y d' en Pla-
nas y Casals. No es estrany que avuy ho repeiteixi, per alló que diu el refrà: «Quien tuvo, retuvo.»

¡Un' acta, per caritat!

—Vaja, amich Romanones, jdónguime'n una de las tres que té! Vosté ja m' coneix anys há y sab lo bé que l' he servit sempre. ¡Fássim aquest favor!

Serà precis que tots els elements solidaris començin ja á prepararse pera las eleccions municipals del proxim mes de novembre. No n' hi ha prou ab haver derribat l' arbre malehit de las oligarquías. No n' hi ha prou ab haver destruït l' imperi del caciquisme gros. Precisa ademés arrebassarne las últimas arrels, sense deixarne ni rastre.

Aqueixas arrels estan representadas pel caciquisme local ensenyorit de molts ajuntaments. L' agran y la canyota de las vinyas tornan á rebrotar, si no' fa una cavada ben fonda.

Feula, catalans, ara que la sahó es bona.

El Progreso reconeix que son molts, moltissims, els ciutadans de las classes mitjans que, segunt el moviment de Catalunya, s' han fet republicans.

Pero, en lloc de donarlos la benvinguda, els mateixa y els insulta.

Naturalment: ven que no son materia explotable, y d' aquí el seu desdeny y el seu desprec.

¡Pobrej lerrouxitas! ¡Y com ensenyau la orella!

¿Quina culpa tenen els nous elements que han yngut á la República, si ab la olor no més coneixen als farsants y als explotadors? Lo més trist per ellos es que aquesta finura olfativa, d' un quant temps ensa, s' ha anat extenent entre totas las classes socials. La rassa dels tontos s' está acabant.

Naturalment: ven que no son materia explotable, y d' aquí el seu desdeny y el seu desprec.

¡Pobrej lerrouxitas! ¡Y com ensenyau la orella!

¿Quina culpa tenen els nous elements que han yngut á la República, si ab la olor no més coneixen als farsants y als explotadors? Lo més trist per ellos es que aquesta finura olfativa, d' un quant temps ensa, s' ha anat extenent entre totas las classes socials. La rassa dels tontos s' está acabant.

El Sr. Baró vol que la Solidaritat sigui monárquica, dinàstica, conservadora y católica.

Passa la setmana rumiant la mostra, y al arribar al diumenge, diu sempre lo mateix: Católica... Conservadora... Dinàstica... Monárquica...

Més que un periodista conscient, el Sr. Baró sembla un lloret ensinistrat. Jo fins m' he arribat á creure que ls poches lectores que li quedan al *Avi Brusí* acabarán per tenirli llàstima. ¡Vaya una manera d' amohinarse per una cosa que no li importa, per que el menos que ningú ha contribuït á formarla!

Dintre de la Solidaritat, tant D. Teodoro, com l' Avi de la premsa, serán sempre uns sobre-vintuts.

Les Corts s' obriran el dia 13 del corrent.

¡El 13, un número fatídich!—diuhen molts.

Y en efecte, jo crech que ho serà; pero no pel poble espanyol, sino pera tot lo que s' oposi al cumpliment de las sevases aspiracions.

Perque, per lo que toca á la Solidaritat catalana, tothom sab que ha dit y no' s' cansará de repetir: —Tretze son tretze!

Avuy Catalunya y prompte Espanya entera acabarán ab la rassa dels diputats de tiro.

¿Preguntan qué vol dir això de diputats de tiro?

M' explicaré. Aquests diputats son els que van de la menjadora al carruatge, y que votan, com els caballs tiran del cotxe, quan l' amo diu jarri!

Aquests son els diputats de tiro.

Ho diu *El Progreso*: D. Joaquím Costa ha felicitat al Sr. Giner de los Ríos, aprobat la seva conducta «por encontrarla levantada y digna e inspirada en un gran sentido de desinterés y delicadeza.»

Si aixó ha dit l' ilustre aragonés del Sr. Giner per haver dimitit els cárreches que desempenyava en l' Ajuntament, qu' es lo que dirà dels tinentes d' alcalde lerrouxitas que s' han arrapat á las varas com unes llagastas?

Lo més xocant de *El Progreso* es que, al alear la maneta pera donar un bombo á D. Hermenegildo, ha romput el nás als seus amiches del Consistori.

La forsa parlamentaria de Solidaritat dimana de la llegitimitat indiscutible dels seus representants.

La debilitat parlamentaria de las oligarquías es filla de que no representan res més que la imposició dels governs.

Monedes bonas y monedes falsas: valen més las pocas bonas, que las moltes falsas.

Las primeras son las típicas que circularán. A las últimas el país las clavarà al taulell.

Continua *El Progreso* atacant á la Solidaritat. En

un article titulat: *Matute solidario*, deya textualment: «Desde diciembre de 1905, en que surgió la figura de ese gran delito de lesa libertad y lesa patria que se llama Solidaridad...» etc., etc.

Sembla impossible que aquest desbalancestat fonografo encare fassi parlar al disch que va colocarhi en Moret, y encare tingui la corda que va donarli en Romanones.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.

Per tot arreu brollan espurnas solidarias. A Aragó, a Valencia, a Mallorca, a la Rioja, á Extremadura, á Andalusia...

Y encare la representació solidaria de Catalunya no ha comensat la seva campanya en el Parlament. Preciosos síntomas d' un desvetllament nacional!

Els oligarquics están que bufan de rabia. Pero, no tinguin cuidado, que quant més bufin, més encendrán el foc.